

Інна ШАРСЬКА (ДІДИК)
(м. Полтава)

Українська й білоруська письменниця, журналістка, членкиня Національних спілок письменників та журналістів України. Народилася в м. Полоцьку (Білорусь). Закінчила будівельний факультет Новополицького політехнічного інституту й філологічний факультет Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка. Пише білоруською та українською мовами.

Авторка дев'яти збірок поезії: «Пацєркі» (1994), «Пачакой, мая птушка...» (1998), «Лясная панна» (2001), «Кветка гарынь» (2005), «Дві землі – дві долі» (2006), «Вересові пісні зорі» (2008), «Ад сэрца да сэрца – дарога» (2013), «Вознепаклонніца» (2017), «Два неба» (2020). Лауреатка літературних і літературно-мистецьких премій імені Олени Пчілки, імені Івана Котляревського, імені Василя Симоненка, імені Панаса Мирного, імені Леоніда Бразова, Міжнародної літературної премії «Нашчадкі Скарыны» (Білорусь). 2018 р. її збірка «Вознепаклонніца» ввійшла в шорт-лист Міжнародної літературної премії імені Наталії Арсенневої (Білорусь) за кращу книгу поезії білоруською мовою.

Учасниця й лауреатка всеукраїнських і міжнародних фестивалів телерадіопрограм: «Калинові острови», «Мій рідний край», «Перемогли разом»; авторка й режисерка майже 300 художньо-публіцистичних передач і документальних фільмів.

КОЛИ Я БУЛА КРИЛАТОЮ

*Всяке нещастя робить тебе самотнім,
і після нього треба вчитися жити наново.*

Оксана Забужко

Ангеле, прошу, перенеси мене на своїх крилах
через річку печалі, таку глибоку, наче без дна,
там навіть в сонячний день
не побачиш яскравих камінчиків і різноколірних рибок.
Ми так детально знаємо про це,
ніби раніше були янголами для когось.
Забулися імена, стерлися надписи на скрижалах,
а янголи втратили пам'ять і стали нами.